

Đời Còn Mưa Bay Gió Cuốn

Một cơn bão đi qua....là bão. Là mưa to, là gió lớn...là tan hoang! Bão ở Texas vừa rồi là bão tuyết, bão băng...Bão ở California thường là giông là gió!

Không ai mong bão đến mình bình yên đứng ngó...hay ngồi làm thơ và mơ mộng...vô duyên. Không bao giờ có cơn bão nào hiền. Bão ở San Pedro có nhiều chiếc thuyền bay lên đường phố!

Bão có tên gì cũng là bão tố!

Loạn lạc nổi lên cũng là cơn bão...

Dân tộc mình không cơn không áo. Bão người gây ra là một cuộc chiến tranh! Tôi từ thuở tóc xanh đến nay tóc bạc, một đời người một cơn bão chưa tan!

Thơ tôi có đá động đến Việt Nam, Bạn hồi âm: Mày đừng gửi cho tao nữa! Bạn tôi xưa, tới tuổi thì nhập ngũ, chạy việc văn phòng, cà nhỏng, rất vui...

Bạn tôi không Cải Tạo. Bạn tôi vượt biên xây dựng lại cuộc đời. Bạn có về thăm quê mà nói trời ơi, chửi vài tiếng ra máy bay trở ngược!

Bão "Kách Mạng" làm tan tành Đất Nước.

Bão Nhân Tình, đời chắc chắn điêu linh!

Từ nay tôi không mong gặp bạn thành linh.

Đời cát bụi...sống để nhìn, muốn khóc!

Tôi nhất định không thắp nhang Bàn Thờ Tổ Quốc...Tổ Quốc tôi còn đó...tả tơi! Dân tộc tôi chưa có nụ cười. Tôi biết thẹn, thôi thì làm cây làm cỏ...

Bài Vịnh Bức Dư Đồ của Tản Đà trước gió! Những cơn bão lòng tiếp những cơn bão lòng!

"Khi nhớ, nhớ cùng trong mộng tưởng; khi riêng, riêng cả mảnh tình chung!". Hai câu này của Tú Xương quả thật đủ nát lòng...Hơn một Thế Kỷ rồi, núi nghiêng sông ngã...tình người với người như lá...Lá vàng bay...

Trần Văn Lệ